

Naše rodina – plus čtyři navíc

Rosa Ciriquián a Alberto Portilla už měli dvanáct dětí, když se rozhodli adoptovat čtyři děvčátka z Indie. Vedle života matky je Rosa, španělská supernumerářka Opus Dei, odbornicí na výchovu dětí, vedla hudební školu a učila na střední škole.

22.07.2006

„Když jsme se vzali, dosud jsem Dílo nepotkala,“ vysvětluje Rosa, „ale sdíleli jsme s Albertem přirozené a

radostné očekávání dětí, které přijdou, jako každý křesťanský pár. Prvních sedmnáct let jsem se věnovala vytváření domova. Děti přicházely jedno za druhým. Bylo mi 22, když se narodilo první, 35, když přišlo jedenácté, a potom, o pět let později, moje nejmladší dcera.“

Během těchto let se rodina dvakrát přestěhovala. „Když se narodilo šesté dítě, zjistila jsem, že mám trochu volného času. Bylo to zvláštní; čím více jsem měla dětí, tím jednodušeji vypadal náš život. Když jsem nosila osmé dítě, zapsala jsem se do obchodní školy.“

„To byl výsledek dohody s jedním z mých synů. Jeden den, když byl unaven ze školy, jsem mu řekla – abych ho povzbudila – že když jeho matka bude chodit do školy, on by měl jistě také. Studium jsem dokončila, když se narodilo mé jedenácté dítě. Zkušenost mě

naučila,“ dodává, „že mít více na práci člověku pomáhá naučit se lépe využívat čas.“

Potom Rosa chtěla ve svých dětech kultivovat lásku k hudbě. Protože v jejich městě nebylo žádné studio, rozhodla se připojit ke skupině žen, které chtěli jedno založit. Co začalo téměř jako vtip, se stalo Hudební konzervatoří Huelva. „Otevřely jsme to s deseti dětmi a starým piánem mé babičky. Dnes tam chodí 600 studentů a v blízkých městech bylo otevřeno několik dalších hudebních studií. Vedla jsem konzervatoř deset let.“

Někdy v té době našla Rosa své povolání do Opus Dei. „Požádala jsem o vstup, když jsem čekala své dvanácté dítě. Slýchala jsem o Díle už jako teenager.“ Na otázku, jak to změnilo její život, Rosa odpovídá: „Žiji stejně jako předtím, ale s větším vnitřním pokojem, a s vědomím, že

jsem-li Boží dcera, nic, co se stane v mém životě, není nepříhodné.

Nemohu říci, že mé povolání do Díla přidalo něco zvláštního k mému křesťanskému povolání; je to prostě jedna cesta vyjadřující můj křestní závazek.“

„Vezměme například naši finanční situaci. Když byly prostředky skrovné,“ říká Rosa, „nemusela jsem se starat o to, jak je utratit. Vystačili jsme s nimi pro to nejnnutnější – základní potřeby dětí a jejich dobré vzdělání. Nemohli jsme si dovolit soukromé školy, tak jsme jejich veřejné vzdělání doplňovali sami. Nevěděla jsem, že je v mém domě prostor pro tolik přátel mých dětí, hlavně v jídelně. Ale abych jídlo natáhla, dělala jsem spousty zeleninových polévek a salátů ze zahrady, a zachraňovala zbytky. Mé polévky se proslavily! Občas byli hosté překvapeni, že je u stolu místo pro každého. Nebylo na tom nic

neobvyklého a měli jsme se celkem fajn.“

Když se starší děti chystaly na univerzitu, přestěhovala se rodina do Sevilly. Mladší dívky navštěvovaly střední školu, jejíž duchovní vedení bylo svěřeno Prelatuře Opus Dei. A zde našla Rosa místo, ze kterého po patnácti letech vyučování odešla do penze.

Vítejte v Indii

Rosino poslední „šílenství“ byla adopce čtyř indických sester, které dostaly křesťanská jména po katechezi a křtu. „Asi v té době,“ vzpomíná Rosa, „jsem pochopila, že ačkoliv už nemohu porodit více dětí, mám stále dostatek mateřské lásky na rozdávání. Zeptala jsem se Alberta a dětí, co si myslí o adopci, a protože jsme všichni trochu blázni, ta myšlenka se jim líbila – zvláště té nejmladší, Marii. Proces adopce byl dlouhý a obtížný, ale o dva roky

později nám řekli, že jsou k dispozici dvě malé dívky. Ale když jsme si pro ně šli a úřady zjistily, kolik máme dětí, přesunuli nás na seznam čekatelů. Museli jsme se vrátit domů smutní. Zdálo se, že adopce není možná.“

Ale o trochu později Alberto a Rosa kontaktovali prezidentku nevládní organizace, která jela do Indie adoptovat dceru. „O pár dní později nám volala novinku, že sirotek má čtyři malé sestry, které nikdo nechce. Po probrání situace na ‘rodinném summitu’ jsme se usnesli, že pokud bychom si mohli vzít dvě, jistě zde bude místo i pro čtyři.“

„Tato děvčátka byla darem od sv. Josemarie a Naší Paní. Bylo druhého října, když opustila Indii (výročí založení Opus Dei), a do Sevilly dorazily sedmého října (svátek Panny Marie Růžencové). Otevřely před námi nedozírné panorama

velkorysosti. Dostali jsme ze všech to nejlepší, zvláště od dětí. Lidé nám říkali, že měly velké štěstí. Já říkám, že je to naše rodina, kdo měl štěstí.“

Alberto a Rosa mají patnáct vnoučat, včetně jednoho, které před měsícem odešlo do nebe. Dvě další jsou na cestě. „Vidíme v těchto maličkých mládí budoucnosti. Dům je opět plný smíchu a neustálých požadavků: ‘Vyprávěj mi příběh, babi.’ Pravdou je, že máme rádi ten byznys – být prarodiči.“

pdf | dokument generován automaticky
z <https://opusdei.org/cs-cz/article/nase-rodina-plus-ctyri-navic/> (04.04.2025)